วารสารเพลงดนตรี MUSIC JOURNAL Volume 23 No. 8 April 2018

MUSIC วารสารเพลงดนตรี JOURNAL

ISSN 0858-9038

Volume 23 No. 8
April 2018

การประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติ

How To: Side Chain Compression

Special Interview with SEADOM Executives Formers

10th Anniversary SEADOM

วารสารเพลงดนตรี MUSIC JOURNAL Volume 23 No. 8 April 2018

MUSIC วารสารเพลงดนตรี JOURNAL

Volume 23 No. 8
April 2018

สวัสดีเดือนเมษายน ขอต้อนรับออเจ้า ผู้อ่านเพลงดนตรีเข้าสู่เทศกาลสงกรานต์ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่จะได้เยี่ยมเยียนรดน้ำดำหัว ขอพรจากญาติผู้ใหญ่ ใช้เวลากับครอบครัวและมิตรสหาย เพลงดนตรีขอนำเสนอบทความน่าสนใจทางดนตรีที่หลากหลายสำหรับคลายร้อนในช่วงวันหยุดนี้

ในเดือนมีนาคมที่ผ่านมา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ได้จัดกิจกรรมการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติ (TIWSC) ขึ้นอีกครั้ง หลังจากที่ไม่ได้จัดมาเป็นเวลา ๕ ปี การประกวดในปีนี้ ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก มีวงเครื่องเป่าเข้าร่วมประกวดมากมายจากทั้งในและต่างประเทศ สำหรับความเป็นมา วัตถุประสงค์ของการจัดประกวดวงเครื่องเป่า รวมถึงผลการประกวดในปีนี้ ติดตามได้จากบทความการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติ โดย รองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข

นอกจากการจัดประกวดแข่งขันวงเครื่องเป่าแล้ว ทางวิทยาลัยได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุม SEADOM หรือ Southeast Asia Director of Music Association เมื่อวันที่ ๑๕-๑๗ มีนาคม ที่ผ่านมา โดยในปีนี้มีความพิเศษตรงที่เป็นการครบรอบ ๑๐ ปีของการจัดประชุมนี้ ซึ่งเพลงดนตรีได้รับโอกาสสัมภาษณ์พูดคุยกับ Professor Bernard Lanskey ประธาน SEADOM คณบดีของสถาบันดนตรี Yong Siew Toh Conservatory of Music และรองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข รองประธาน SEADOM ซึ่งทั้งสองท่านเป็นผู้ริเริ่มจัดตั้ง SEADOM ขึ้นครั้งแรก ในปี ค.ศ. ๒๐๐๘ (พ.ศ. ๒๕๕๑) ความเป็นมาในการก่อตั้ง SEADOM รวมถึงแนวความคิดในการรวมกลุ่มสมาชิกจากหลากหลายสถาบันดนตรีในอาเซียน ติดตามได้ในเรื่องจากปก

สำหรับผู้อ่านที่สนใจด้านเทคโนโลยีดนตรี พลิกไปอ่านบทความ How To: Side Chain Compression ซึ่งจะมาแนะนำเทคนิคการ compression ซึ่งเรียกว่า side chain compression โดยบทความจะสอนวิธีการทำ side chain compression ทีละขั้นตอน ด้วยโปรแกรม Logic Pro X

ในคอลัมน์ Interview จะพาผู้อ่านไปรู้จักกับ อาจารย์ชาตรี อ่อนลมูล หรือ อาจารย์แฉะ แห่งวงการแจ๊ส ถึงเส้นทางอาชีพในวงการดนตรีตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน ซึ่งอาจารย์เพิ่งได้รับรางวัล TIJC Lifetime Achievement Award ประจำปี ๒๕๖๑ ไปเมื่อต้นปีที่ผ่านมา

ปิดท้ายด้วยบทความจากนักเขียนประจำ พร้อมรีวิวการแสดงของวง TPO ในช่วงเดือนที่ผ่านมา

...สวัสดีปีใหม่ไทยค่ะ...

ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ

เจ้าของ
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข
ที่ปรึกษากองบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย โพคะรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธิมา ชัยชิต
กองบรรณาธิการ
นพีสี เรเยส
พงศ์สิต การย์เกรียงไกร
ฝ่ายภาพ
คนึงนิจ ทองใบอ่อน
ฝ่ายศิลป์
จรูญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม
พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภพ
เว็บมาสเตอร์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง
ฝ่ายสมาชิก
สุพรรษา ม้าห้วย
สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicmujournal@gmail.com
พิมพ์ที่
หยินหยางการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๔๐๓ ๘๖๓๖
จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

สารบัญ
Contents

ศาลายาน่าอยู่

04
การประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติ
สุกรี เจริญสุข
(Sugree Charoensook)

Cover Story
14
Special Interview with SEADOM Executives Formers
Nitima Chaichit (นิธิมา ชัยชิต)

Music Entertainment
20
๕ เสียง-แค่เพียงนี้ สร้างดนตรีได้ไพเราะ (ตอนที่ ๕)
กิตติ ศรีเปารยะ
(Kitti Sripaurya)

Voice Performance
28
El Viento de Andalucia Reflections of My Flamenco Journey (Part 3)
Haruna Tsuchiya
(ฮารุนะ ซึชิยะ)

Music Technology
32
How To:
Side Chain Compression
Michael David Brice
(ไมเคิล เดวิด ไบรซ์)

Performance Studies

38
ตามรอยเทศกาลดนตรีแจ๊ส KL International Jazz Festival 2017 ณ กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย
ธีรพจน์ ผลิตากุล
(Teerapoj Plitakul)

42
Connections, Collaborations, and Innovations in Guam
Daren Robbins
(ดาเรน รอบบินส์)

The Bach Journey
44
ตามรอยเส้นทาง Bach (ตอนที่ ๑๕)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(Hiroshi Matsushima)

Interview

58
TIJC Lifetime Achievement Award 2018 อาจารย์ชาตรี อ่อนลมูล
กฤษดิ์ บูรณวิทยวุฒิ
(Krit Buranavitayawut)

62
'ฮิโตชิ' ... จากศาลายา สู่ทวีปยุโรป
รัฐนัย บำเพ็ญอยู่
(Rattanai Bampenyou)

Review
66
Italian Reflection "เสียงสะท้อนจากอิตาลี"
ศรสรวง ตั้งสินมั่นคง
(Sornsuang Tangsinmonkong)

70
"Fanfares and Flourishes" ยาแรง กับการประโคมดนตรี
บวรพงศ์ ศุภโสภณ
(Borwonpong Supasopon)

การประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติ

เรื่อง:
สุกรี เจริญสุข (Sugree Charoensook)
ผู้อำนวยการศูนย์พัฒนาความเป็นเลิศทางดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

วัตถุประสงค์การประกวด

การประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติ (Thailand International Wind Ensemble Competition, TIWEC) จัดโดยวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้จัดการประกวดตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยได้ร่วมกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นการประกวดเพื่อช่วยสนับสนุนกิจกรรมวงดุริยางค์เครื่องเป่าในโรงเรียนและสถาบันอุดมศึกษาที่สอนดนตรี เพื่อเปิดโอกาสให้วงดนตรีต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศเข้ามาประกวดในประเทศไทย และเปิดโอกาสให้วงดนตรีของเมืองไทยมีพื้นที่ มีเวทีในการประกวด โดยไม่ต้องเดินทางไปประกวดในต่างประเทศ

ทั้งนี้เพื่อที่จะพัฒนาเวทีการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าในประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางดนตรีของอาเซียน นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้นักประพันธ์เพลงรุ่นใหม่ได้มีโอกาสสร้างผลงาน อาทิ เขียนเพลงขึ้นใหม่ เรียบเรียงเพลงเก่าเพื่อใช้สำหรับวงดุริยางค์เครื่องเป่า ทั้งวงเล็กและวงใหญ่ และยังสามารถถ่วงดุลการนำเข้าการซื้อโน้ตเพลงจากต่างประเทศ อาจจะมีผลงานของคนไทยและนักประพันธ์เพลงชาวอาเซียนได้สร้างงานด้วย โดยมีรางวัลเป็นค่าตอบแทนที่สูง เพื่อเป็นเครื่องจูงใจ

เมื่อจัดประกวดกันไปได้ ๗ ปี ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๒-๒๕๔๘ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็เลิกจัดไป โดยอ้างว่าไม่มีงบประมาณ เมื่อการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยถอนตัวออกจากการเป็นผู้สนับสนุน ทำให้การจัดประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าอ่อนแรงลง ครั้งนั้นทำให้วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ต้องดำเนินการจัดการประกวดต่อไปตามลำพัง

ความพยายามที่จะจัดการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติต่อไปโดยลำพัง เป็นเรื่องที่ยาก เพราะขาดเงินใน

การสนับสนุน ความจริงแล้ว วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ไม่ได้มีหน้าที่ในการจัดประกวดเป็นหลัก เพราะวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีหน้าที่หลักในการพัฒนาการศึกษาดนตรีของนักศึกษา ส่วนกิจกรรมดนตรีที่จัดเพื่อส่งเสริมการพัฒนาดนตรีสำหรับสังคม ถือเป็นเรื่องที่มีความสำคัญรองลงไป

ต่อมา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้พยายามหาเงินเพื่อนำมาจัดกิจกรรมการประกวดซึ่งเป็นเรื่องที่ยากมาก ต้องทำงานแลกกับเงิน เพื่อรักษาและจัดกิจกรรมการแข่งขันวงดุริยางค์เครื่องเป่าต่อไป ตามอุดมการณ์ที่ได้ตั้งหลักการไว้ ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๙-๒๕๕๓ วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ก็ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเองทั้งหมด ทั้งค่าจัดการ ค่าบุคลากร เงินรางวัล ค่าตอบแทนกรรมการ รวมแล้วต้องใช้เงินปีละ ๕ ล้านบาท

แบกภาระไม่ไหว

เมื่อถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ก็ต้องเว้นการจัดออกไป ๑ ปี เพราะไม่มีเงิน ไม่สามารถที่จะหาผู้สนับสนุนได้ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ได้พยายามกลับมาจัดอีกครั้งหนึ่ง ทำได้แค่ปีเดียว แล้วก็ต้องหยุดไปตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๖ เป็นต้นมา ได้หยุดไปเป็นเวลา ๕ ปีแล้ว เพราะว่าไม่สามารถที่จะหาเงินมาจัดการประกวดวงดุริยางค์ได้

ในที่สุด วงดุริยางค์เครื่องเป่าและวงโยธวาทิตโดยเฉพาะในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหลาย ต้องการเดินทางไปประกวดที่ต่างประเทศ เพราะทุกวงต่างก็ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมดนตรี ในแต่ละปีมีวงดุริยางค์เครื่องเป่าประมาณ ๔-๕ วง แต่ละวงมีคนที่เกี่ยวข้อง ๑๐๐-๑๒๐ คน ใช้งบประมาณวงละ ๕-๖ ล้านบาท เป็นค่าซื้อเครื่องดนตรีใหม่ ค่าจ้างครูสอนดนตรี จัดการเข้าค่ายฝึกซ้อม ค่าเดินทาง ค่าที่พัก ค่าอาหาร เป็นภาระของผู้ปกครองและเป็นภาระของโรงเรียนที่ต้องให้การสนับสนุนเรื่องเงิน

ดังที่ปรากฏเป็นข่าว เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๘ มีวงโยธวาทิตโรงเรียนสตรีแห่งหนึ่งไปเฝ้าขอเงินสนับสนุนจากเศรษฐีรายหนึ่ง เมื่อไม่ได้รับการสนับสนุนก็ให้เด็กเล่นดนตรีประท้วงแบบทรมานบันเทิงจนกว่าจะได้รับเงินจากผู้สนับสนุน ทั้งนี้เพื่อเอาเงินไปใช้จ่ายในการเดินทางไปประกวดวงโยธวาทิตในต่างประเทศ เพราะการไปต่างประเทศของวงโยธวาทิตของไทยนั้น ทุกฝ่ายไม่ว่าเด็กที่เล่นดนตรี พ่อแม่ผู้ปกครอง อาจารย์สอนดนตรี ผู้อำนวยการโรงเรียน และผู้บริหารของกระทรวงศึกษาธิการ ก็ได้ให้ความสำคัญมากเป็นพิเศษ เป็นหน้าตาของผู้บริหารโรงเรียน เป็นความสำคัญของครูดนตรี ทุกฝ่ายมองว่าหากโรงเรียนมีคนเก่งดนตรีก็จะได้รับการยอมรับจากสังคม เป็นความภูมิใจของนักเรียนที่เล่นดนตรีทุกคน ซึ่งเป็นค่านิยมวงโยธวาทิต ที่ทุกวงปรารถนาอยากเดินทางไปประกวดในต่างประเทศ

ดังนั้น ความล้มเหลวของกิจกรรมประกวดวงโยธวาทิตไทย เพราะไม่มีเงินที่จะจัดการประกวด ไม่มีผู้ให้การสนับสนุน ผู้มีอำนาจของรัฐไม่เห็นความสำคัญ ซึ่งจะต้องทบทวนและศึกษาว่าจะพัฒนาการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าต่อไปอย่างไร ทำอย่างไรในเรื่องพัฒนาคุณภาพของวง ทำอย่างไรจึงจะได้งบประมาณหรือมีผู้สนับสนุน ทำอย่างไรที่จะเปลี่ยนค่านิยม

วงดุริยางค์ของไทยให้หันมาสนใจกิจกรรมการประกวดขึ้นภายในประเทศมากกว่าที่เป็นอยู่

หยุดการประกวดเป็นคำตอบดีที่สุด

การหยุดการจัดประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่า เป็นคำตอบที่ดีที่สุด นอกจากจะศึกษาในความล้มเหลวของการทำงานประกวดแล้ว ได้ศึกษาการจัดการศึกษาดนตรีของไทย ได้เรียนรู้รสนิยมของคนไทย เป็นคู่มือที่สำคัญที่จะสร้างค่านิยมความเป็นไทย เพื่อพัฒนากิจกรรมดนตรีสำหรับคนไทยในลำดับต่อไป เรียนรู้การจัดกิจกรรมดนตรีที่ดีในประเทศไทยว่าควรทำอย่างไร หาวิธีการที่จะพัฒนาให้วงโยธวาทิตไทยหันมาสนใจการประกวดในไทยเพิ่มมากขึ้น แน่นอนว่าการจัดการประกวดขึ้นในประเทศไทยแม้ไม่ต้องเดินทางไปต่างประเทศ ซึ่งนักดนตรีและครูดนตรีอาจจะสนใจน้อยกว่า เพราะว่าไม่ได้ขึ้นเครื่องบิน แม้จะประหยัดค่าใช้จ่าย แต่การบินไปประกวดในต่างประเทศก็เป็นราคาของความน่าเชื่อถืออีกชนิดหนึ่ง

แม้จะมีรางวัลจากการประกวดในประเทศไทยเป็นเงินที่สูงมาก เพื่อจะยั่วยวนให้วงดนตรีอยากจะประกวดในประเทศไทยมากขึ้น แต่ก็ไม่สามารถจะได้รับความนิยมเท่าที่ควร เพราะคำว่าได้ไปประกวดวงโยธวาทิตในต่างประเทศนั้นโก้กว่า แม้ไม่มีเวทีไหนสนามไหนในโลกที่ไปประกวดจะให้รางวัลเป็นเงินเลยก็ตาม ไปประกวดในต่างประเทศแล้วก็จะได้เหรียญได้ถ้วย ได้ใบประกาศนียบัตรเท่านั้น

ดังนั้น เวทีสำหรับการประกวดวงโยธวาทิตในเมืองไทย นอกจากจะเป็นตัวเลือกในการประกวดง่ายกว่า ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากนัก ไม่เสียเวลาในการจัดการ ในการเดินทาง (หนังสือเดินทาง ใบขออนุญาตเข้าเมือง) แถมยังมีเงินรางวัลที่ยวนใจยิ่ง ก็ยังไม่สามารถที่จะเป็นตัวเลือกที่ดีหรือทดแทนการไปประกวดในต่างประเทศได้ วงดุริยางค์เครื่องเป่าไทยก็ยังนิยมไปประกวดในต่างประเทศมากกว่า

ปัญหาพื้นฐานจริงที่พบคือ วงดุริยางค์เครื่องเป่าของไทยไม่สนใจกิจกรรมภายในประเทศ เพราะถ้าการประกวดแล้วแพ้ ทั้งๆ ที่แพ้เพราะวงไม่มีคุณภาพ จะหลอกใครก็ไม่ได้ หลอกสื่อในเมืองไทยก็ไม่ได้ เมื่อได้รางวัลจากประเทศไทย แม้จะเป็นรางวัลจริงๆ ได้ถ้วยรางวัล และได้เงินรางวัลที่เป็นของจริง ก็ยังเป็นการประกวดภายในประเทศ ไม่ใช่ต่างประเทศ

ค่านิยมไทยยังมีน้อย ในที่สุด วงดุริยางค์เครื่องเป่าของไทยที่สมัครเข้าประกวดในประเทศจึงมีน้อย ทุกวงต่างก็รู้จักกันหมด วงไหนเก่ง วงไหนหลอก วงไหนมีนักดนตรีรับจ้าง ซึ่งก็รู้จักกันหมด และที่สำคัญก็คือ ไม่มีรางวัลเหรียญทอง หรือไม่มีรางวัลแชมป์โลกเป็นเครื่องหลอมใจแต่อย่างใด เมื่อประมวลภาพครบเสร็จแล้ว การหยุดจัดการประกวดจึงเป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดและเป็นคำตอบที่ดีที่สุดด้วย

การฟื้นคืนชีพ

ในกลางปี พ.ศ. ๒๕๖๐ การจัดประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติได้เค้าว่าจะกลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อบริษัทคิงเพาเวอร์มีความมุ่งมั่นที่จะให้การสนับสนุนการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าอย่างจริงจัง ซึ่งถือเป็นนโยบายของบริษัท (พลังดนตรี) เป็นการคืนความสุขและคืนกำไรให้แก่สังคม โดยเข้ามาสนับสนุนในส่วนงบประมาณในการจัดประกวด ทั้งด้านการจัดการและเงินรางวัล โดยเฉพาะการเพิ่มเงินรางวัลให้มีราคาสูงขึ้น ซึ่งมีความเชื่อว่า วงดุริยางค์เครื่องเป่าทั้งหลายจะอดใจไว้ไม่ไหว

นอกจากจะมีเงินรางวัลสูง การจัดการโดยเฉพาะผู้จัด วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นผู้มีประสบการณ์มากขึ้น มีเวทีที่ดี มีคนดูจำนวนมาก มีกรรมการตัดสินที่น่าเชื่อถือ มีวงดุริยางค์เครื่องเป่าให้ความไว้วางใจ มีความสะดวกสบายเพราะจัดขึ้นในประเทศ มีเครื่องมืออุปกรณ์เครื่องดนตรีพร้อม ซึ่งเชื่อว่าจะทำให้การกลับมาของการประกวดครั้งนี้แข็งแรงมากขึ้น และที่สำคัญก็คือ การประชาสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพ ทำให้การจัดประกวดเป็นที่รู้จักกว้างขวางขึ้น

การฟื้นคืนชีพการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติครั้งนี้ เป็นการมุ่งที่คุณภาพเป็นประการสำคัญ การจัดประกวดโดยมีการเปลี่ยนชื่อในการประกวดเสียใหม่ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ จากเดิมเป็น Thailand International Wind Ensemble Competition, TIWEC เปลี่ยนใหม่เป็น Thailand International Wind Symphony Competition, TIWSC โดยเพิ่มรายการประกวดเป็น ๔ รูปแบบด้วยกัน

ประเภทแรก เป็นการประกวดวงเครื่องเป่าขนาดเล็ก (Small Ensemble) มีผู้เล่นตั้งแต่ ๔-๑๕ คน สำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่ไม่สามารถจะรวมวงใหญ่ได้

ประเภทที่สอง เป็นการประกวดวงเครื่องเป่าขนาดเล็ก (Small Ensemble) ในระดับมืออาชีพ ซึ่งไม่จำกัดอายุ เพื่อให้นักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและผู้ใหญ่ที่ยังเล่นดนตรีอยู่ได้มีเวทีแสดง วงเล็กที่ส่งเข้าประกวดก็จะคัดเลือกไว้ระดับละ ๒๑ วง

ประเภทที่สาม เป็นการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่า (Wind Ensemble) ในระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งสามารถมีสมาชิก ๔๕-๘๐ คน ต้องเป็นนักเรียนในโรงเรียนเดียวกัน และยังศึกษาอยู่ในโรงเรียน เพื่อป้องกันนักดนตรีมารับจ้างเล่น ซึ่งจะคัดเลือกไว้เพื่อไปแข่งในรอบที่สอง จำนวน ๑๒ วง

ประเภทที่สี่ เป็นวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติ ระดับมืออาชีพ มีสมาชิก ๔๕-๘๐ คน ซึ่งประสงค์ที่จะเชิญวงดนตรีในระดับอุดมศึกษา วงดนตรีอาชีพ วงดนตรีชุมชน วงดนตรีท้องถิ่น โดยไม่จำกัดอายุของนักดนตรี วงดนตรีจะหานักดนตรีจากไหนมาร่วมประกวดเป็นวงเฉพาะกิจ ก็สามารถที่จะทำได้ทั้งสิ้น เพื่อพัฒนาศักยภาพของการเล่นดนตรีประเภทวงเครื่องเป่าในประเทศไทย สำหรับวง

อาชีพก็จะคัดเลือกเพื่อไปแข่งขันแสดงบนเวที จำนวน ๑๒ วง

วงดุริยางค์เครื่องเป่าทั้ง ๔ ประเภท ที่ประสงค์จะส่งเข้าประกวด ได้ส่งผลงานการแสดงเข้าประกวดผ่านสื่อออนไลน์ (On Line) ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๐ ซึ่งมีเวลา ๒ เดือน โดยมีคณะกรรมการคัดเลือกวงเพื่อเข้าไปแข่งขันในรอบที่สองที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้จัดแข่งขันในวันที่ ๒๐-๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ แล้วคัดเลือกสำหรับรอบสุดท้ายทุกประเภท ประเภทละ ๕ วง เพื่อเข้าไปแข่งขันในรอบชิงชนะเลิศ ในวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

สำหรับเงินรางวัลที่ใช้ในการประกวดในครั้งนี้ ๔.๙ ล้านบาท เป็นเงินรางวัลที่สูงมาก ในการรื้อฟื้นการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าครั้งนี้ นอกจากจะมีเงินรางวัลสูงแล้ว การจัดมีประสบการณ์มากขึ้น มีความรอบคอบมากขึ้น มีความเชื่อมั่นมากขึ้น หัวใจสำคัญก็คือความพยายามที่จะพัฒนาวงดุริยางค์เครื่องเป่าในประเทศไทยให้มีคุณภาพ ซึ่งมีความนิยมสูงอยู่แล้วในสังคมไทย ทั้งนี้ก็เพื่อพัฒนากิจกรรมดนตรีที่ดีมีคุณภาพสูง มีอนาคตที่ยั่งยืน เป็นกิจกรรมที่มีเกียรติเชื่อถือได้ ในขณะเดียวกัน ประเทศในภูมิภาคอาเซียนก็ยังไม่มีศักยภาพในการทำงานประกวดดนตรีแบบนี้ได้

ในรอบแรกที่ส่งเข้าประกวด (โดยรอบเทป) มีวงเล็กระดับนักเรียน/นักศึกษา (D) มีวงสมัครเข้ามาประกวดจำนวน ๒๑ วง เข้ารอบรองชนะเลิศ ๑๒ วง ทั้งนี้การประกวดเปิดโอกาสให้เข้ารอบนี้ได้ถึง ๒๑ วง แต่คณะกรรมการคัดเลือกวงที่มีคุณภาพเท่านั้น ได้เพียง ๑๒ วง และเข้ารอบชิงชนะเลิศ ๕ วงด้วยกัน

วงเล็กระดับมืออาชีพ (C) มีวงสมัครเข้าประกวด ๒๗ วง เข้ารอบที่สอง ๒๑ วง เป็นเพียงประเภทเดียวที่สามารถคัดเลือกวงได้ตามจำนวนที่ตั้งไว้ เพราะมีคุณภาพสูง และผ่านเข้ารอบชิงชนะเลิศ จำนวน ๕ วง

วงดุริยางค์เครื่องเป่า วงขนาดใหญ่ ระดับนักเรียน/นักศึกษา (B) สมัครเข้าประกวด ๑๓ วง ในการประกวดมีความประสงค์ที่จะคัดวงเข้าสู่รอบที่สอง จำนวน ๑๒ วง แต่ผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศเพียง ๙ วงเท่านั้น และผ่านเข้ารอบชิงชนะเลิศ ๔ วง

วงดุริยางค์เครื่องเป่า วงขนาดใหญ่ ระดับมืออาชีพ (A) ไม่จำกัดอายุ มีวงสมัครเข้าประกวด ๑๑ วง ซึ่งในรอบที่สอง มีคุณภาพผ่านเข้ารอบรองชนะเลิศเพียง ๗ วงเท่านั้น และผ่านเข้ารอบชิงชนะเลิศ ๔ วง

รวมแล้วในการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าครั้งที่ ๑๕ มีวงดนตรีที่สมัครเข้าร่วมทั้งหมด ๓๒ วง ยังมีอีก ๖ วงที่สมัครแล้วถอนตัวในรอบคัดเลือก เพราะไม่มีความพร้อมที่จะส่งงาน

มีข้อน่าสังเกตที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ คณะกรรมการทุกชุดให้ความสนใจเรื่องคุณภาพเป็นสำคัญ โดยไม่สนใจจำนวนวงที่ผ่านการประกวด (ปริมาณ) ครูผู้ควบคุมวงบางโรงเรียนก็พยายามโต้แย้งว่า คณะกรรมการจัดงานได้ประกาศจำนวนของวงที่จะเข้ารอบในแต่ละรอบ แล้วทำไมมีวง

เข้ารอบน้อยกว่าที่ประกาศไว้ ก็บอกได้ว่า **คณะกรรมการสนใจคุณภาพเป็นสำคัญ**

การดำเนินการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่า

ระหว่างวันที่ ๑๙-๒๔ มีนาคม ๒๕๖๑ มีการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่านานาชาติในชื่อใหม่ (Thailand International Wind Symphony Competition, TIWSC) ครั้งที่ ๑๕ จัดขึ้นโดยความร่วมมือระหว่างกลุ่มบริษัทคิงเพาเวอร์กับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งในรอบแรกนั้นเป็นการส่งผลงานผ่านสื่อ (On Line) สำหรับผู้ที่ผ่านเข้ารอบก็ต้องไปแสดงสดในรอบที่สอง วันที่ ๑๙-๒๒ มีนาคม ๒๕๖๑ ที่อาคารพัฒนาวิชาชีพดนตรีสู่ความเป็นเลิศและเวทีอาคารมหิดลสิทธาคาร ส่วนในรอบชิงชนะเลิศ วันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๑ แข่งขันกันทุกระดับ ทุกประเภท วันเดียวจบ โดยเริ่มตั้งแต่ ๐๘.๓๐-๒๑.๐๐ น. ซึ่งเป็นการประกวดที่ยาวนานมาก

หลังจากที่การประกวดได้ว่างเว้นการจัดมา ๕ ปี ทำให้คนทำวงดุริยางค์เครื่องเป่าทั้งหลายอยากเห็นความเปลี่ยนแปลงและมีกิจกรรมการประกวดกลับมาอีก ความจริงการประกวดวงโยธวาทิตหรือการจัดประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่า ก็มีจัดอยู่หลายรายการ อาทิ กรมพลศึกษา บริษัทสยามดนตรียามาฮ่า มหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ส่วนการจัดที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ก็มีหลายวงต่างรอคอย เพราะเป็นการประกวดนั่งบรรเลง และเป็นรายการที่มีรางวัลใหญ่สุด ซึ่งไม่ต้องกังวลเรื่องผลการตัดสินของคณะกรรมการ รอบแรกนั้นใช้กรรมการไทยที่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ ส่วนในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศนั้น ผู้จัดงานเชิญกรรมการจากนานาชาติที่มีชื่อเสียงทั้งหมด

การประกวดครั้งที่ ๑๕ นี้ มีข้อสังเกตที่น่าสนใจมากหลายเรื่องด้วยกัน ซึ่งเป็นพัฒนาการและเป็นประสบการณ์ในการเรียนรู้ของการศึกษาดนตรีในประเทศไทยได้เป็นอย่างดี **เรื่องแรก** พบว่าวงดุริยางค์แต่ละวงได้เตรียมตัวมาอย่างดี มีคุณภาพสูง ทุกวงรักษากติกาและรักษาเวลาอย่างเคร่งครัด ทุกวงได้ทำหน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นการแข่งขันกับตนเองเป็นหลัก

เรื่องที่สอง คนเขียนเพลงสำหรับวงดุริยางค์เครื่องเป่าที่ใช้ประกวด พัฒนาไปไกลมาก จากเดิมที่ต้องซื้อเพลงฝรั่งมาใช้ นำเพลงไทยมาเรียบเรียงเสียงประสาน ครั้งนี้ได้เปลี่ยนไปหมดแล้ว มีการนำกลิ่นสำเนียงไทย เอาสีสันของเสียงจากเครื่องดนตรีไทย เอาวิญญาณความเป็นไทยมาใช้ ซึ่งทำให้เพลงที่ได้ประพันธ์ขึ้นใหม่ของแต่ละวงได้พัฒนาและก้าวไปไกลมาก กรรมการหลายคนถึงกับขอเพลงที่วงต่างๆ เล่น เพื่อนำเพลงไปเผยแพร่ที่ประเทศ เพราะกรรมการรู้สึกว่าเป็นความก้าวหน้าของเพลงสำหรับวงเครื่องเป่า

เรื่องที่สาม การประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าวงเล็ก เป็นการอวดศักยภาพความเป็นเลิศอวดฝีมือของนักดนตรีอย่างมาก โดยเฉพาะวงดนตรีวงเล็กที่มาจากสเปนและมาจากสวิตเซอร์แลนด์ ฝีมือของนักดนตรีเลี้ยวโค้งห่างเราไปแล้ว แม้จะไม่หายลับตาไปก็ตาม แต่ก็บอกให้เด็กไทยทุกคนที่นั่งชมรู้ว่า เขาไปได้ไกลกว่าเราอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีที่เด็กไทยได้เห็นฝีมือคนระดับโลก ดนตรีในโลกที่เจริญแล้วเห็นฝีมือดนตรีระดับโลกมาอยู่ที่ศาลายา เพราะอย่าลืมว่านักดนตรีเหล่านั้นอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

เรื่องที่สี่ เวทีที่ศาลายากลายเป็นพื้นที่และเป็นเวทีดนตรีนานาชาติ เป็นที่รู้จัก การจัดงานเป็นพื้นที่มีเกียรติและเชื่อถือได้ ทำให้ประเทศไทยเป็นที่รู้จักในเวทีประกวดดนตรีระดับนานาชาติไปด้วย ในอนาคตประเทศไทยก็ต้องเตรียมความพร้อมในเรื่องการประกวดดนตรีเพิ่มมากขึ้น อาทิ ระบบการเดินทาง ที่พักของนักดนตรี กองเชียร์ อาหารการกิน สุขอนามัยระดับนานาชาติ การสื่อสารก็ต้องพัฒนามากขึ้น เพราะเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงของประเทศไทยโดยผ่านนักดนตรีที่มีคุณภาพ เขาไปที่ไหนก็จะพูดถึงประเทศไทยในสิ่งที่เขาพบว่าดี ซึ่งเรื่องเหล่านี้เกี่ยวข้องกับกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการ และเทศบาล ที่อยู่ในกระทรวงมหาดไทย หากทุกฝ่ายร่วมมือกัน ช่วยกันคนละนิดในบทบาทที่เกี่ยวข้อง ก็จะทำให้การประกวดดนตรีและชื่อเสียงของประเทศไทยพัฒนาขึ้นไปอีกมาก

เรื่องที่ห้า วงที่ส่งเทปเข้ามาประกวดพบว่ามีคุณภาพสูงมาก เพราะเขาเชื่อว่าจะต้องมีการแข่งขันที่ยาก หากไม่เก่งก็ยากที่จะผ่าน ถ้าหากไม่พร้อมก็ไม่ควรจะส่ง ทุกวงที่ผ่านเข้ารอบคาดหวังว่าจะได้รางวัล

เรื่องสุดท้าย สิ่งที่ต้องพัฒนาต่อไปก็มีอยู่หลายเรื่องเหมือนกัน ฝีมือของนักดนตรีนั้นดีมากอยู่แล้ว เมื่อนักดนตรีได้เห็นคนเก่งก็พัฒนาตัวเองมากขึ้น ในส่วนผู้ควบคุมวงดนตรีจะต้องพัฒนาอย่างเร่งด่วน เพราะผู้คุมวงดนตรีก็คือผู้นำวง จะนำวงให้แพ้ หรือจะนำให้ชนะ ก็อยู่ที่ผู้นำวง

บางวงผู้นำกลัวแพ้ ก็ส่งให้มือรองออกไปนำโรงแทน ขวัญกำลังใจของลูกวงก็ลดน้อยลง แม้ฝีมือจะสูสี แต่เมื่อผู้นำวงกลัว ก็ย่อมเสียเปรียบ แต่วงที่ผู้นำใจถึงพึ่งได้ มีความกล้าหาญ รักพวกพ้องแบบเลือดสุพรรณ “ไปไหนไปด้วย” ผู้นำก็สามารถที่จะรวบรวมจิตใจของลูกวงได้สำเร็จ สามารถนำชัยชนะได้อย่างเหลือเชื่อ เพราะผู้ที่เข้าแข่งขันทุกวงต่างก็เตรียมตัวมาดี เหลืออยู่ที่ใจเท่านั้น

“ความสำเร็จหรือชัยชนะที่ได้มา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือฝีมือเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับขนาดของหัวใจว่า หัวใจใครใหญ่กว่ากัน” ในการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่า หัวหน้าวงจึงเป็นเครื่องมือในการทดสอบผู้นำ ลูกวงก็ถูกสอนให้เป็นผู้ตามที่ดี รับผิดชอบหน้าที่ ศรัทธาในองค์กรและในตัวผู้นำ และที่สำคัญก็คือการตรงต่อเวลา เพราะในการประกวด

เวลาเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด แพ้ชนะก็ขึ้นอยู่กับเวลา พร้อมหรือไม่พร้อม

คณะกรรมการประกวด

เนื่องจากคณะกรรมการเป็นหัวใจของการประกวด โดยเฉพาะเรื่องความน่าเชื่อถือ คณะผู้จัด โดยวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้แบ่งการประกวดออกเป็น ๓ รอบด้วยกัน ในรอบแรกได้เชิญคณะกรรมการชาวไทยที่มีความรู้ความสามารถและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในวงการดนตรีของไทย เป็นกรรมการคัดเลือกจากเทป

คณะกรรมการในรอบคัดเลือกประกอบด้วย พันเอก ประทีป สุพรรณโรจน์ เทวัญ ทรัพย์แสนยากร สุรสีห์ ชานกสกุล ดร.ยศ วณีสอน สุรพล ธัญญวิบูลย์ อนุพงศ์ อมาตยกุล ดร.ไมเคิล โรบินสัน จูเนียร์ (Dr. Michael Robinson Jr.) ผศ.ชูวิทย์ ยุระยง ภัทราวุธ พันธุ์พุทธพงษ์ รวมกรรมการในรอบแรกเป็น ๙ คน

ส่วนในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศนั้น ได้ใช้บริการคณะกรรมการจากต่างประเทศ ซึ่งมีความสัมพันธ์และสนิทสนมกับผู้บริหารวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นอย่างดี บางคนก็ได้ร่วมโครงการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่ามาตั้งแต่ครั้งแรกด้วยซ้ำไป ซึ่งประกอบด้วยกรรมการดังนี้

ศาสตราจารย์ ดร. ไบรอัน คิล์ป (Prof. Dr. Brian Kilp) เป็นศาสตราจารย์สอนวิชาเครื่องดนตรี (ฮอร์น) อยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐอินเดียน่า (Indiana State University) สหรัฐอเมริกา ได้เคยมาแสดงที่เมืองไทยหลายครั้งและเป็นที่รู้จักในวงการของวงดุริยางค์เครื่องเป่าเป็นอย่างดี

ดร.ดาริอุส มิคุลสกี (Dr. Dariusz Mikulski) เป็นผู้ควบคุมวงดนตรีรับเชิญ (Conductor) ให้กับวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย (Thailand Philharmonic Orchestra, TPO) จากประเทศโปแลนด์ มาช่วยดูแลวงทีพีโอหลายฤดูกาลแล้ว นอกจากจะเป็นผู้ควบคุมวงดนตรีแล้ว ยังเป็นนักเป่าฮอร์นคนสำคัญอีกด้วย

ศาสตราจารย์อองรี บ็อค (Prof. Henri Bok) เป็นนักเบสคลาริเน็ต จากสถาบันดนตรีเมืองรอตเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ มีความสัมพันธ์และมีบทบาทกับการศึกษาดนตรีไทยมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๒ เป็นต้นมา เป็นคณะกรรมการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าตั้งแต่ครั้งแรก เคยเป็นสมาชิกวงบางกอกแซกโซโฟนควอเตต (Bangkok Saxophone Quartet, BSQ) อีกด้วย

เจสัน ฟิตติก (Jason Fettig) เป็นหัวหน้าวงดุริยางค์ของนาวิกโยธิน กองทัพสหรัฐอเมริกา ซึ่งถือว่าเป็นผู้ควบคุมวงดนตรี นักเป่าคลาริเน็ต ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับคนสำคัญในปัจจุบัน

ศาสตราจารย์มาซาฮิโระ มาเอดะ (Masahiro Maeda) ศาสตราจารย์สอนแซกโซโฟน จากมหาวิทยาลัยเมืองโอซากา ประเทศญี่ปุ่น มีความสัมพันธ์ต่อกันมานาน มีการจัดประกวดที่เมืองโอซากา และมีนักเรียนไทยเข้าร่วมการประกวดมาหลายปี

ศาสตราจารย์ ดร.ริชาร์ด คลารี (Prof. Dr. Richard Clary) เป็นศาสตราจารย์สอนการควบคุมวงดนตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐฟลอริดา (Florida

State University) ประเทศสหรัฐอเมริกา

ซึ่งคณะกรรมการทั้ง ๖ คน เป็นผู้ที่มีความชำนาญ เป็นผู้ที่มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับของผู้เข้าร่วมแข่งขัน ทำให้การตัดสินเป็นไปด้วยความราบรื่น เพราะเมื่อเป็นที่ยอมรับ ข้อครหาในมิติต่างๆ ก็หมดลง

ถ้วยรางวัล

สำหรับถ้วยรางวัลนั้น มีทั้งหมด ๔ ถ้วยด้วยกัน คือ รางวัลชนะเลิศวงใหญ่ (ระดับมืออาชีพ) รางวัลชนะเลิศวงใหญ่ (ระดับนักเรียน) รางวัลชนะเลิศวงเล็ก (ระดับมืออาชีพ) และรางวัลชนะเลิศวงเล็ก (ระดับนักเรียน) ส่วนวงที่เหลือก็จะได้รางวัลอื่น

รางวัลเป็นถ้วยแก้วเจียระไน โดยช่างเจียระไนแก้วชาวโบฮีเมีย จากสาธารณรัฐเช็ก ผู้จัดได้ไปเลือกจากตัวอย่างถ้วยรางวัลต่างๆ ที่บริษัททำแก้วเจียระไนเคยทำไว้ ซึ่งเก็บไว้เป็นประวัติศาสตร์ของช่างเจียระไน เนื่องจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้สั่งทำแชนเดอเลียร์ (Chandelier) ประดับไว้ที่อาคารมหิดลสิทธาคาร จึงถือโอกาสสั่งถ้วยรางวัลแก้วเจียระไนชุดนี้เอาไว้ด้วย

ถ้วยใหญ่ เป็นถ้วยแก้วล้วน เผาด้วยแก้วใสเนื้อเดียว โคนแก้วมีสีแดง เป็นรูปถ้วยรางวัลชนะเลิศ สำหรับวงใหญ่ (ระดับมืออาชีพ) (A)

ถ้วยใหญ่ เป็นถ้วยแก้วล้วน เผาด้วยแก้วใสเนื้อเดียว โคนแก้วมีสีเขียว เป็นรูปถ้วยรางวัลชนะเลิศ สำหรับวงใหญ่ (ระดับนักเรียน) (B)

ถ้วยหยดน้ำ เป็นถ้วยแก้วล้วน เผาด้วยแก้วใสเนื้อเดียว โคนแก้วมีสีน้ำเงิน เป็นรูปถ้วยรางวัลชนะเลิศ สำหรับวงเล็ก (ระดับมืออาชีพ) (C)

ถ้วยหยดน้ำ เป็นถ้วยแก้วล้วน เผาด้วยแก้วใสเนื้อเดียว โคนแก้วมีสีแดง เป็นรูปถ้วยรางวัลชนะเลิศ สำหรับวงเล็ก (ระดับนักเรียน) (D)

ผลการประกวด

สำหรับวงเล็กที่ได้รางวัลชนะเลิศ ประเภทนักเรียน (D) ได้แก่ PSAIKO Quartet เป็นวงแซกโซโฟนควอเตต ซึ่งมาจากสถาบันดนตรีประเทศสเปน เป็นวงที่เก่งมาก มีสมาชิก ๔ คน ซึ่ง ๓ คน เป็นชาวสเปน อีก ๑ คน มาจากอาร์เจนตินา ได้รับคะแนนสูงสุด ห่างจากวงที่ได้ที่สองหลายช่วงตัวอยู่ เพราะว่าฝีมือและความสามารถสูงมาก

ส่วนวงที่ได้ลำดับรอง ได้แก่ วงจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (Weissen Brassoctet Ensemble) วงจากมหาวิทยาลัยมหิดล (JAO Trumpet Ensemble) และวงจากโรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี (ACT Brass) ได้รับรางวัลจากกองเชียร์สูงสุด

สำหรับวงเล็กประเภทมืออาชีพ (C) วงที่ได้รางวัลชนะเลิศ ได้แก่ Quintette Aleph เป็นวงเครื่องลมไม้ (Woodwind Quintet) ซึ่งประกอบด้วย ฟลู้ท โอโบ คลาริเน็ต ฮอร์น และบาสซูน วงดนตรีที่มาจากเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เป็นวงที่เล่นเหนือชั้นจริงๆ สามารถยกระดับการประกวดครั้งนี้ไปสู่ระดับนานาชาติได้ แม้จะมีฝีมือห่างจากวงอื่นๆ ก็เชื่อว่าในอนาคตอันใกล้ วงดนตรีของไทยก็ต้องเตรียมตัวกันมากขึ้น ประมาทไม่ได้ เพราะวงดนตรีของไทยนั้นพัฒนาแบบก้าวกระโดดได้

ส่วนวงที่ได้ลำดับรองลงไป ได้แก่ วงจากมหาวิทยาลัยมหิดล ๒ วง คือ Salaya Saxophone Ensemble และ Zero Brass

ผู้ชนะเลิศวงใหญ่ที่เป็นวงประเภทสถาบันเดียวกัน (B) ได้แก่ วงโรงเรียน

ราชวินิตบางแก้ว (Ratwinit Bangkaeo Wind Symphony) จุดแข็งของวงก็คือ ความพร้อมเพรียง ความเอาใจใส่ตั้งใจทำของผู้นำ การเอาหัวใจของทุกคนไปกองไว้ตรงกลาง ทุกคนฝึกซ้อมแบบเอาเป็นเอาตาย หายใจเข้าออกพร้อมๆ กัน เข้าค่ายเตรียมตัวเป็นเดือนๆ ทุกคนมีวัตถุประสงค์และเป้าหมายเดียวกัน คือ การทำงานให้ดีที่สุดเท่าที่ศักยภาพจะทำได้ หากจะแยกฝีมือเฉพาะตัวแล้ว อาจจะสู้วงสถาบันอื่นที่มีชื่อโตกว่า อย่างวงมหาวิทยาลัยไม่ได้ แต่ข้อได้เปรียบก็คือ หัวใจที่เป็นหนึ่งเดียว เชื่อผู้นำ ตามผู้นำ ชัยชนะก็อยู่แค่เอื้อม

วงดุริยางค์เครื่องเป่าที่ได้รับรางวัลลำดับรองลำดับที่ ๒ และที่ ๓ คือ วงเตรียมอุดมดนตรี วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล (YAMP Winds Ensemble) และวงโรงเรียนสุรนารีวิทยา (Suranaree Girls Wind Symphony)

สำหรับวงชนะเลิศในรุ่นมืออาชีพวงใหญ่ ได้แก่ วงรวมศิษย์เก่าโรงเรียนวัดสุทธิวราราม (Zalymanian Wind Orchestra) ซึ่งเป็นวงที่รวบรวมศิษย์เก่าหลายรุ่นเพื่อช่วยพัฒนาวงดนตรีโรงเรียน โดยใช้วิญญาณของนักเรียนวงโยธวาทิตที่ร่วมวงกันมายาวนาน

วงโยธวาทิตของโรงเรียนวัดสุทธิวราราม เป็นตำนานของวงการประกวด เป็นตำนานของนักดนตรีอาชีพในประเทศไทย ส่วนใหญ่จะผ่านการเป็นนักดนตรีของวงโรงเรียนวัดสุทธิวราราม มาก่อน และยังรักษาความสามัคคี ความกลมเกลียวเหนียวแน่น ที่สำคัญที่สุดก็คือ นักดนตรีเหล่านี้ เป็นศิษย์เก่าที่รักโรงเรียน ให้ความสนใจและสนับสนุนกิจกรรมวงดนตรีของโรงเรียน โดยให้คำสัญญากันว่าหากได้รางวัลจากการประกวดก็จะมอบให้โรงเรียนเพื่อใช้ในการพัฒนากิจกรรมดนตรี

การได้เห็นรุ่นพี่วงโยธวาทิตที่สูงอายุ (คนรุ่นใหญ่) ไม่เห็นแก่ตัว ช่วยขนเครื่องทำงานร่วมกับรุ่นน้องที่เด็กและเล็กกว่า โดยไม่เกี่ยงงอน เป็นภาพที่น่าประทับใจยิ่ง ซึ่งน้อยเหลือเกินที่นักดนตรีจากโรงเรียนที่มีหลากหลายรุ่น จะกลับไปช่วยเหลือโรงเรียน เป็นตัวอย่างศิษย์เก่าโรงเรียนวัดสุทธิวราราม ช่วยทำให้น้องดูเป็นตัวอย่าง ซึ่งนักดนตรีรุ่นหลังที่มีวงโยธวาทิตทั้งหลาย ควรดูเป็นตัวอย่างที่ดียิ่ง

วงที่ได้รางวัลรองลงมา ได้แก่ วงมหาวิทยาลัยมหิดล (Salaya Symphonic Winds) และวงศิษย์เก่าของโรงเรียนหอวัง (Bua Prakieo Wind Ensemble)

ข้อสังเกตจากการประกวด

จากผลการดำเนินงานการประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่า ครั้งที่ ๑๕ (Thailand International Wind Symphony Competition, TIWSC) เป็นโครงการที่ประสบความสำเร็จมาก เนื่องจากมีผู้เข้ามาสนับสนุนในการจัดงาน มีวงดุริยางค์เข้าร่วมจำนวนมาก ซึ่งเชื่อว่าเมื่อคณะผู้จัดงานและผู้สนับสนุนได้ประกาศชัดเจนว่าในครั้งที่ ๑๖ จะจัดขึ้นในสัปดาห์สุดท้ายของเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ วงดุริยางค์ทั้งหลายก็มีเวลาเตรียมตัว ซึ่งเชื่อว่าในปีต่อไปจะมีวงสมัครจำนวนมากขึ้น

พบว่าวงดุริยางค์ในระดับมัธยมศึกษาเป็นระดับที่มีพลังในการรวมวงสูงมาก และมีวงดุริยางค์ส่งเข้าร่วมส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นความสนใจของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษาด้วย คุณภาพของวงดุริยางค์เครื่องเป่าไทยอยู่ในมาตรฐานสูง แม้จะมีจำนวนวงไม่มากนัก แต่ในระดับ ๑๐ วงต้นๆ แล้ว มีมาตรฐานการเล่นดนตรีที่สูงมาก

สำหรับวงดุริยางค์เครื่องเป่าในระดับอุดมศึกษานั้น มีสถาบันดนตรีในระดับอุดมศึกษาจำนวนน้อยที่สนใจการรวมวงเครื่องเป่า เนื่องจากมีนักศึกษาไม่เพียงพอ เพราะต้องใช้นักดนตรีเยอะ อีกอย่างหนึ่งส่วนของอาจารย์ก็ไม่สนใจที่จะรวมวง ที่ไม่นิยมส่งเข้าประกวดก็เพราะกลัวว่าจะแพ้โรงเรียนมัธยมศึกษา จะมีวงที่เป็นหลักๆ ได้แก่ วงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และมหาวิทยาลัยมหิดล ที่เหลือก็เป็นการรวมตัวของนักศึกษาเป็นวงเล็กหรือไปรวมตัวกับเพื่อนในมหาวิทยาลัยอื่น

การประกวดวงดุริยางค์เครื่องเป่าทำให้การศึกษาดนตรีมีการพัฒนาขึ้นมาก เนื่องจากมีนักดนตรีตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ฝึกซ้อมกันอย่างเอาจริงเอาจัง ฝึกซ้อมกันอย่างต่อเนื่อง เป็นการปลูกฝังการเล่นดนตรีให้กับเยาวชนดนตรีเป็นอย่างดี เมื่อเข้าสู่ระดับอุดมศึกษาก็มีนักศึกษาดนตรีที่มีพื้นฐานการเล่นดนตรีที่สูง ทำให้การศึกษาอาชีพดนตรีก้าวไปได้ไกล

สำหรับวงดนตรีที่มาจากต่างประเทศส่วนใหญ่จะเป็นวงขนาดเล็ก เนื่องจากสะดวกในการเดินทาง การลงทุนค่าใช้จ่ายไม่สูงนัก ส่วนวงใหญ่นั้นก็ต้องตั้งใจอย่างจริงจัง โดยเฉพาะวงโรงเรียนที่มีมาจากฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย ซึ่งเมื่อเขาเตรียมพร้อมแล้วก็เป็นวงดนตรีที่มีมาตรฐานสูงทีเดียว

ส่วนวงดุริยางค์เครื่องเป่าของโรงเรียนนานาชาติทั้งหลาย แม้จะมีมาตรฐานสูงก็จริง แต่ก็ไม่นิยมที่จะส่งเข้าแข่งขันนักเพราะเด็กนักเรียนส่วนใหญ่มีความอดทนน้อย หากแพ้แล้วก็จะทำให้เสียชื่อเสียงของโรงเรียนและทั้งครูผู้สอนดนตรีด้วย

สำหรับวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้รับผลงานโดยตรงทั้งมีโอกาสได้อวดสถานที่ ซึ่งเป็นสถาบันที่มีความพร้อมทั้งการศึกษาดนตรี การจัดกิจกรรมการแสดงดนตรี รวมทั้งการประกวดดนตรีด้วย เพราะมีพื้นที่กว้าง มีอาคารสถานที่ สถานที่จอดรถ มีเครื่องมืออุปกรณ์ดนตรี มีบุคลากรและนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการจัดงานขนาดใหญ่ โดยไม่ต้องจ้างบุคคลภายนอกมาทำงานแต่อย่างใด อย่างน้อยสถาบันการศึกษาอื่นก็ได้เห็นต้นแบบของการจัดการศึกษาดนตรีด้วย

Visiting International Orchestra

13th TPO SEASON

College of Music
Mahidol University

PRINCE MAHIDOL HALL

BERLINER PHILHARMONIKER

NOVEMBER 9th, 2018

Prince Mahidol Hall

Gustavo Dudamel
Conductor

Special Interview with SEADOM Executives Formers

Story:
Nitima Chaichit [นิธิมา ชัยชิต]
Questions: Joseph Bowman [โจเซฟ โบว์แมน]

The SEADOM Association started with the idea of Assoc. Prof. Dr. Sugree Charoensook, Dean of the College of Music, Mahidol University, to have a conference of Asian music administrators in order to share ideas, connections, friendships, and to work collaboratively together for the good of musicians from the region. The original idea was to meet all Asian music administrators and extend throughout Asia, but the strongest responses were from the Southeast Asia region. Nevertheless, the SEADOM conference is still considered successful; in 2017, SEADOM was recognised by the Association of Southeast Asian Nations (ASEAN) Secretariat as the first music-related NGO to be associated with ASEAN. Afterwards, it was properly registered as an official association in Thailand in 2014.

The 1st meeting was held on July 12th - 13th, 2008 at the campus of the College of Music, Mahidol University, and the 10th SEADOM Congress was held on March 15th-17th, 2018, at the Southeast Asia Music Museum and the College of Music, Mahidol University, together with more than 70 members from all 10 countries in Southeast Asia. The Music Journal had the chance to get an exclusive interview with two of the most important figures in shaping the group and their vision for SEADOM, Professor Bernard Lanskey (President of SEADOM), Dean of the Yong Siew Toh Conservatory of Music at the National University of Singapore, and Associate Professor Dr. Sugree Charoensook (Vice president), Founding Dean of the College of Music, Mahidol University in Nakhon Pathom, Thailand.

What were your initial thoughts about the first SEADOM gathering in 2008, which was originally titled the Asian School of Music Directors Conference?

Professor Bernard Lanskey

Well, I'd say the first gathering was not yet the SEADOM gathering, because the aspiration was to try to get all of Asia talking to each other. So what became clear was that the Southeast Asian institutions were more interested in this conversation than the North. China, Japan, and Korea have their own systems, so they felt they didn't have that same need to connect. And it was Dr. Sugree's idea that we should have a forum that we could share what is going on. But in that meeting I felt great because it was a small group, but it became clear what could be done.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

We try to put those people together, like a round table to talk face to face, and then they can see their eyes and the music comes later. That is what we tried to do, because every school was open to the West, open to China, Japan and even to Europe, but they were not open to each other among Southeast Asia.

Professor Bernard Lanskey

And then it became the main drive, it actually became much more of a political value in Southeast Asia, so universities are really where that happens these days. But we felt then, it's very important for music to get that connection going.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

Because before 2008, in music they felt like, I am better than you, you are better than me. They seem like they lack communication, and then they meet together, set up the attitude for equal opportunity. They think it is one of the most important ideas.

How was it decided to narrow the focus to only Southeast Asia?

Professor Bernard Lanskey

Because it is where we saw the interest was there and building the relational identity became more important than building the Asian identity. I still think there is potential to build the Asian identity. But there are already 650 million people in Southeast Asia, so it is important to build up connections even in this region. And the other things become clearer over the years: different countries and different organizations have a different ambition as whether or not they see a regional value. So we have to work hard for the regionalisation to be well understood.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

I think to support each other among Southeast Asia, they need to open the door, and they need understand each other, and feel that we are the same and want to help each other. Normally, Laos, Cambodia and Vietnam, they are looking forward to France. Myanmar, Malaysia and Singapore, they are looking forward to England. Thailand and Philippines are looking toward the United States. But those countries are far away, but among Southeast Asia after they talked with each other, then this organization can talk to anybody.

Can you talk about how SEADOM really found its footing and focus? Was it the 2012 gathering in Malaysia?

Professor Bernard Lanskey

I think actually it's interesting. I think in fact, we had a gathering in Singapore in 2009, so the first one after the in 2008 gathering, and what was great then is that the president of the European Association of Conservatoires came to that gathering and gave a very strong presentation to those who were there about the value of having an original identity through time, not just now, but all through time. And it began to become clearer to move away from just a formal gathering, more toward a questioning of what the region was. The good thing about the Malaysia meeting was its biggest problem, which was the smallest gathering we ever had. There were only probably about less than twenty people there, but we brought somebody who had built up the European network. So he gave a lot of focus to questions you might ask each other to build up structure, so in terms of beginning to give a matrix structure to the organization, some of the Malaysia things became important. But I think also there was a gathering here after the Singapore meeting, in 2011, which was also interesting, because each section has actually opened up something new. Thailand and Malaysia (in 2011, 2012, and 2013) were about giving out a new infrastructure. Reaching out into Ho Chi Minh was fantastic. Once, we actually had a day away from the institution and then people began to think much more openly, so like the point where Dr. Sugree was making before, people think like this very close in. Suddenly when they were out in the countryside, it felt much more natural, and then they started thinking they could work with each other.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

If you focus into people in Southeast Asia, they are the same and also they are different in terms of religions, languages and beliefs. Those things are difficult to join together. But when they are talking about music, they are the same. So music will open their hearts so that they have something in common to talk about. And every meeting, every country, they have their own ideas, they have their own connection and when every country shares the ideas, information, connections, it became strong and big for Southeast Asia and they will learn from each other. Finally, 2018 now, everyone is looking forward to sharing more and you can see the change.

What benefits have you seen from the SEADOM gatherings, as you look out on the landscape of music education in Southeast Asia?

Professor Bernard Lanskey

People know each other now, but in 2008 no one knew each other, so we were working together where people thought the two strong organizations in Southeast Asia should be fighting each other, (if you use the same philosophy, that was happening out there). But what we actually know we need to work together to bring this up. The two things I would say: one is people are now accepting each other and people are much more committed to a future that is regional and believe in quality in the region. For example, there were a number of years where one almost had to run the event as like a solo event. You had to pretty much to talk all the time to keep people energized. Now we have a team of people who are all extremely capable themselves and this is a big shift, and also the region has grown. I mean that the new schools have developed enormously and there's a lot more global appreciation of what is happening in the region. For example, I was on the council of the European Association of Conservatoires, and they want us to session with them in Graz in November because they see mutual conversational possibilities.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

I think up to now, 2018, before the weakness of Southeast Asia, they were not talking to each other and they

were not open. And the scary part of the situation at that time is nobody opened their pockets, because they feel like "I don't want to pay for it". Today everyone pays for it. Of course it's behind the scenes but I can see that everyone opens, not just open mind, open heart, but they also open pockets. Sharing has become more important. It benefits more for every country in Southeast Asia that they can have more friends, they travel and they change it. I think in the future, in a few years, Southeast Asia music students will become stronger and the ability of students' performance will gradually grow up.

Professor Bernard Lanskey

And the questioning and the curiosity also goes up, so when this year, we also have a student project. I think there are 24 students, and we had to turn away students from an institution who wanted to send them in because we couldn't take any more people. About opening pockets, those institutions have to pay for their students to come. When we first started this, only four schools were interested. But this time it's very much everybody who wants to be part of it.

How do the working themes fit in with SEADOM and what should be their "next steps"?

Professor Bernard Lanskey

So for each year we have a theme, this one is about transcending borders. The border is not just geographical; I mean sometimes the border is very local. Sometimes the border is conceptual. I think sometimes the border can be we ourselves not knowing what we are doing, and we need to ask experts from elsewhere. So this is the first time all of the speakers have lived a lot of their lives in South East Asia: two of them were born here and the third one has invested a lot of their life here. And I think when one looks at the abstracts, they always bring us things with completely different perspectives from people who come in from the outside. That was very exciting. We begin to have an authentic local voice and religion. And the next thing is to build up quality, so the first thing is to have conversation. And the next thing is to go through that conversation, to make music more accessible, more universal and just more present.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

One thing that I can see growing up of communication is the language and technology of students in the future. Right now we have international schools, maybe around 500 international schools in Southeast Asia, and those schools need music teachers. And most of the international schools hunt the seniors, all the retired music teachers from abroad to come. Now Southeast Asia music schools can build music teachers among themselves, not the whole thing but at least 10-50%. I believe from 500 international schools from Southeast Asia will be more the local ones who can teach at international schools. And also the hotels, first class hotels, five-star hotels in Southeast Asia, at least 500 hotels also need music performers. I think the music students from Southeast Asia they will be able to perform on those, and it means we can create more jobs for students.

Professor Bernard Lanskey

I also understand the concept of well-being. So it's not only hotels but also hospitals, eventually can be reconnecting with music from something out of their culture. It's about creating new environments, schools, hospitals, hotels creating an organic authentic community of musicians. Respect itself, believe in itself and that's when the beginning will happen.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

The strong schools in Southeast Asia will deliver the quality to young schools through the students they change. One of the most important things they can see

is that Southeast Asia schools of music become stronger in quality.

Professor Bernard Lanskey

And we have some very specific projects, for example, we were just talking with somebody from Vientiane, Laos and 3 years ago very little was happening to suggest they believed in music in Laos. But because some of the projects where our students can connect with the students there, and the young teachers there, it begins to develop in belief and next it will grow in quality, and it will become more visible to people and the people will believe in music more. I've been to one school in Southeast Asia where it was clear that not even the school believes in music in that country. And that can help us to tell why many people do not believe in that music more, yet that country has fantastic music. But it has to have a political visibility.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

Behind the scenes, SEADOM is helping each school, each country politically, because SEADOM became an international organization. But the government is a local organization. When those government education bureaus saw organization they respect more than their own school. They respect SEADOM. SEADOM also helps not only the homeland of each country but also helps in all Southeast Asia in the region.

Talk about the growth of the Congress – with the upcoming Congress expected to be the largest yet? What makes people and institutions connect with the gathering?

Professor Bernard Lanskey

This one now is the largest, because of population, music development and so on. Also, Thailand has the largest number of members anyhow so if we put a congress in Thailand, more people can come more easily. And also Thailand is a sort of middle of Southeast Asia, so you can fly by your own straight direction and come to Bangkok. So you don't have to fly south, for example.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

I think SEADOM has become more respected to everyone too. I mean every dean from each country, they respect, they know, and they want to join. At least they can talk to other and they can share experience. For me, the purpose of having SEADOM conversation is very wonderful.

What would you like to see in terms of development for both the Congress and the Association over the next 10 years?

Professor Bernard Lanskey

I think this is a very important question. Because there is a risk that people think SEADOM is a congress, because that's the one time people engage with it most. But the congress acts as the catalyst for the next year and the opportunity for sharing. But we should be able to do more than that. We're focusing a lot on how to create a digital platform for the region, so the conversation can been more ongoing and the information has been shared more quickly. So at the first congress, for example, we wouldn't see it in a minute but for a month. This one, they will be out in the next week because digitally we can't upload it straight away in zone. So building up in terms of what we can do in the congress and association, building up in the digital dimension practice using technology, a lot of conversation can be eye to eye, but it is not necessary to be in the same room. So the digital dimension is really important thing for us. And the other thing is a genuine respect for the quality; we have to build up genuine respect for the quality in different situations. So we can rely on each other to act as critical friends for what is going on. At present, it is still a risk to go out of the border world for that. But the border world

doesn't understand the local context in quite the same way, so we have a lot of richness to share.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

I think in 10 years now, each intuition in Southeast Asia in each country will have their own strengths and then they can learn each other. But the weakness can share from the strengths and the strengths can share with other schools. And sooner or later, each school will be the highlight of their own strength and then they can exchange, can share.

Professor Bernard Lanskey

They will be aware of the world around them.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

And when the people outside of Southeast Asia are looking to SEADOM, they will connect to SEADOM and then they will connect to the area that they want to go. For example, Singapore is very strong one formal. The world will know and Southeast Asia they will. If they want to come to share, they come to SEADOM. I think even Laos, Cambodia, and Myanmar, will become stronger in music education.

What is your favorite memory from a SEADOM Congress?

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

For me, I think I am very happy to see old friends, old music teachers and old experiences. I learned from them a lot, I learned to listen to their experience, what they went through. And then of course my own old experience to share with them, we exchange the ideas. This is my good memory.

Professor Bernard Lanskey

For me, there are two moments actually. One was as the boat was pulling out on the Irrawaddy, Yangon. And on the side, the local people were fishing and feeding their birds. You can see what is happening, practically every evening at that place. The people on the boat were increasing from around the world, not only Southeast Asia, recognized that beauty of this local experience and then can be able to share formally the different perspectives of what they were seeing. To me, that was like the essence of the project in informal form. And another one was these crazy days when we went out to the middle of the countryside in Vietnam, and we were meeting with a guy at the sort of lake with chickens, and vegetables were growing, and unfortunately, particularly the chickens were for the lunch. With these concepts it's much more open. If you go the congress in Europe, normally in November, everywhere is very cold, everything is indoors. Here it is very open and very more sun; this is my memory and I think this was very powerful.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

The scenery in Southeast Asia is still virgin, and most music teachers, music directors, they know their own environment and they want to share. That beauty, those natures can create and also inspire everyone. It is a good moment for SEADOM.

You and Dr. Sugree have formed a strong and effective working relationship over the past 10 years, and that shared energy is a major reason for the growth of SEADOM – what has it been like collaborating with him?

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

For me, I do nothing. I just sit down, watch, and drink coffee. And I think when we pass to the next generation, they know what to do and we only guide whenever possible. And it is their choice, not my choice. But at least we nurture by love.

Professor Bernard Lanskey

I think at the beginning, we were probably the two with the strong visions of what this could be. And we didn't necessarily have the same vision of what this could be. And I think what's involved is a shared vision and exactly understood and it's been developed now by others. So it is exactly that, you were the first phase, you have to drive the car, whereas now you can sit a little bit more as a passenger.

And that's a much more pleasant and healthy experience. I mean the support of Mahidol to giving them an instructor were absolutely critical in a lot of things. If the College of Music, Mahidol University would have not been here, this would not work the same way. It has to be collaboration at the beginning, because if any individual school took it as their own project, it will be different. This needs to be a collaboration between different organizations, and different people, for it to have the power.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

The two of us, we ran two parts. The first part is the foundation, College of Music, Mahidol University. The second part for the future and go on, Lanskey does it, because my part is to support the foundation, the idea. His part is to take the foundation to help it grow, and communicate with everyone. And make two things become one.

Professor Bernard Lanskey

And then we have a third phase, which is now, in which is the foundation is authentic, my pushing of the growing is a little bit like a farm fertilizer. But the third phase is becoming more organic and it is really genuine growing and developing as people who have lived here much longer than me can now shape and take what is here forward. And it is interesting to see how much this campus has been growing in the last decade. I am very excited to be able to go to the Museum of Southeast Asia Music, which was really like a dream 10 years ago.

Favorite part of every Congress?

Professor Bernard Lanskey

The point where people can get together on the dinner on the first night, where people are greeting each other again but have grown into the rich environment which has a local identity, that's probably it for me.

Associate Professor Dr. Sugree Charoensook

I think the local music, local food and local environment and people drinking, talking to each other. It means that is the complete congress.

Yamaha Acoustic Instruments

Bösendorfer
DER KLANG, DER BERÜHRT

YAMAHA
Live with Music

th.yamaha.com YamahaMusicThailand

TIJC Lifetime Achievement Award 2018
อาจารย์ชาตรี อ่อนลมูล

เรื่อง:
กฤษต์ บูรณวิทยวุฒิ (Krit Buranavitayawut)
อาจารย์ประจำสาขาวิชาดนตรีแจ๊ส
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

อาจารย์ชาตรี อ่อนลมูล หรือรู้จักในวงการดนตรีแจ๊สในนาม อาจารย์ “แฉะ” เจ้าของรางวัล TIJC Lifetime Achievement Award ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๑ (เชิดชูเกียรติให้แก่ผู้ที่มีคุณูปการกับวงการดนตรีแจ๊สของประเทศไทย)

อยากให้อาจารย์ช่วยเล่าประวัติตั้งแต่วัยเด็ก

ผมเกิดที่ในสวนจังหวัดนนทบุรี ตำบลบางศรีเมือง เรียนที่โรงเรียนวัดพุฒิปรางค์ปราโมทย์ จนจบชั้นประถมศึกษา มีพี่ชายแม่เดียวกัน คนละพ่อ คือ พันโทวิชิต โห้ไทย (ศิลปินแห่งชาติ สาขาศิลปะการแสดง ประเภทดนตรีไทย-โยธวาทิต) ผมเกิดวันที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๗ ตามบัตรประชาชน แต่จริงๆ แล้ว เกิด พ.ศ. ๒๔๘๕ ไปแจ้งช้าเพราะเกิดน้ำท่วมใหญ่กรุงเทพมหานคร

อาจารย์เริ่มศึกษาดนตรีอย่างไร

ตอนนั้นพี่ชายได้เข้าไปเรียนที่กองดุริยางค์ทหารบกก่อน ซึ่งท่านสนใจเรื่องดนตรีมาก่อนหน้าแล้ว ญาติพี่น้องคนอื่นก็ไม่มีใครสนใจทางนี้ เขาเป็นคนแรกในตระกูลที่สนใจดนตรี และเป็นนักคลาริเน็ตที่เก่งมาก ผมยอมรับเลย

พี่ชายจึงเป็นแรงบันดาลใจให้อาจารย์อยากเล่นดนตรี

ไม่ใช่เลย เขาบังคับให้ผมเล่น แต่เดิมผมก็ไม่ได้ชอบอะไรมากมาย เขาบังคับให้ซ้อมคลาริเน็ตจนผมติด สุดท้ายพี่สะใภ้มาบอกว่า หยุดบ้างก็ได้นะ แต่ผมหยุดไม่ได้แล้ว มันติด เล่นไปเล่นมามันก็เข้ากระดูกดำแล้ว ถอนตัวไม่ขึ้น หลังจากนั้นพี่ชายพามาเข้าอยู่ที่กองดุริยางค์ทหารบก ถนนโยธี มาฝึกก่อน ๑ ปี ตอนปี พ.ศ. ๒๔๙๙ และเริ่มบรรจุเป็นนักเรียนดุริยางค์ พ.ศ. ๒๕๐๐ เรียนอยู่ ๓ ปี ตอนนั้นเล่นเครื่องอีแฟลตคลาริเน็ต แล้วก็เปลี่ยนเป็นบีแฟลตคลาริเน็ต ระหว่างเรียนก็มีอาจารย์จากฝรั่งเศสมาสอนหลักสูตรพิเศษ ชื่อ ยอร์จ เมริตัง เป็นคนเป่าโอโบ มาสอนที่กองดุริยางค์ทหารบก ต้องสอบเพื่อจะเรียนกับเขา ผมสอบได้ที่หนึ่งอาจารย์งงเลย ด้าน ear training ผมได้เต็ม เข้าห้องไปนะ อาจารย์กดเปียโนไม่ได้บอกว่านี่โด หรือเร ก็กดไป แล้วก็ฟัง ได้คะแนนเต็ม ผมเรียนด้วยตัวเองนะ กว่าจะได้ perfect pitch (ความสามารถในการแยกแยะระดับเสียงของโน้ตในทันที) ไม่ได้เรียนจากที่ไหน ฝึกด้วยตัวเอง เวลาขึ้นรถเมล์หรือเปิดวิทยุ พอได้ยินเพลงที่เปิด ผมก็จับว่ามันน่าจะเป็นคีย์นั้นคีย์นู้น เสียงนู้นเสียงนี้ แล้วมาเทียบเสียงกับเครื่องดนตรีว่าตรงไหม เช้ามาทุกวันตอนตีห้า ก็ฝึกเป่า long tone เวลา ๓ ปีที่เรียน ผมฝึกตลอด สมัยนั้นติวเตอร์เป็นแบบฝึกหัดแบบยาวมาก ผมเป่าจนจบ ซึ่งมีไม่กี่คนที่เป่าจบ เล่นยากมาก บทท้ายๆ นี่ยากมาก

ตอนที่อยู่ดุริยางค์ทหารบก เรียนเพลงคลาสสิก เรียนทฤษฎีดนตรี บทเพลงที่เล่นก็จะเป็นมาร์ชวงโยธวาทิต หรือบทเพลงคลาสสิก แล้วอาจารย์มาสนใจดนตรีแจ๊สได้อย่างไร

ช่วงปีที่ ๓ ผมเริ่มเล่นอัลโตแซกโซโฟนแล้วสมัยยุคนั้น นักดนตรีฟิลิปปินส์ได้เข้ามาในบ้านเรา เล่นแจ๊สเก่งมาก ผมไปดูเขาเป่า ก็รู้สึกชอบ อย่าง Ben Conception ก็ชวนผมไปเป่าด้วย เขาเล่นเทเนอร์ ผมเป่าอัลโต ตอนที่ผมยังเป็นทหารอยู่ ก็เริ่มไปเล่นไนต์คลับ ได้มีโอกาสเจอคนเก่งๆ ทำให้สนใจเรื่องแจ๊ส และมีเพื่อนฟิลิปปินส์คนหนึ่ง เขาพูดไทยได้บ้าง อังกฤษบ้าง เป็นคนแนะนำแผ่นเสียงของ John Coltrane มาให้ฟัง ผมฟังแล้วก็ชอบเลย ชอบมากๆ ตอนนั้นเขายังมีชีวิตอยู่ ยังไม่ตาย ฟังแล้ววางไม่ได้ ปิดไม่ได้ ตอนนั้นฟังแล้วยังไม่เข้าใจว่าเขาเล่นอะไรอยู่ แต่รู้สึกว่าชอบ

เลย ยิ่งฟังยิ่งรู้สึกว่าเก่งมากๆ ไปฟังคนอื่นผมก็ไม่ประทับใจ สู้ John Coltrane ไม่ได้ อย่าง Coltrane นี่ ในโลกไม่มีใครเหมือนเขาแล้ว มือแซกคนหลังๆ นี่ตามเขาหมด สังเกตไหม เขาเหมือนเป็นครู แต่ถ้าไปถามนักดนตรีในไทยตอนนั้นก็ไม่ค่อยมีใครรู้จัก

เมื่ออาจารย์ฟังแจ๊ส และชอบแจ๊ส อาจารย์มีแนวทางการฝึกฝนอย่างไรบ้าง

แจ๊สนี่ ๘๐% เราต้องฟัง เอาเทปเป็นครู การฟังสำคัญที่สุด ดีที่สุด ผมก็เอาจากตัวอย่างประสบการณ์ของผม ฟังมากๆ ฟังจนติดหู ชอบใครก็ฟังคนนั้น ไม่ได้ถึงขนาดแกะเล่น แต่แค่ฟัง ฟังแล้วก็เป่า แล้วสำเนียงมันก็จะไปเอง

ตอนที่อาจารย์ฟัง และต้องไปเล่นกับนักดนตรีฟิลิปปินส์ด้วย แล้วมีเพลงที่เขาเล่นกันที่เป็นแนวสแตนดาร์ดแจ๊ส พอเราได้ฟังมา เราเอาที่ฟังมาเล่น หรือว่าเราต้องเรียนรู้เพิ่มเติมอย่างไร

มันก็ไปตามอัตโนมัติ เพราะเป็นผลจากการที่เราได้ฟัง แต่เราก็ต้องฝึกด้วยนะ พวกฟิลิปปินส์เขาเก่งอยู่แล้ว เขาทำอย่างไรเราก็ทำตามนั้นเหมือนกัน เราก็ทำได้เหมือนเขา อย่างวง Vic Luna Big Band เล่นที่โรงแรมมณเฑียร เขาก็ตามผมไปเล่น ทั้งๆ ที่เพื่อนผมที่เป็นฟิลิปปินส์เป่าแซกว่างอยู่ก็ไม่เรียก มาเรียกผมไปเล่นกับบิกแบนด์ แต่ผมก็ได้จากพวกฟิลิปปินส์เยอะ มีครั้งหนึ่งไปเล่นงานเปิดโรงแรมรอยัล ออร์คิด ตรงสี่พระยา เล่นกับวงโทนี อากีลาร์ เป็นนักดนตรีฟิลิปปินส์ทั้งวง มีผมคนไทยคนเดียว เล่นบนเรือโอเรียนเต็ลควีน ล่องเรือมาจากพระประแดง สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ในรัชกาลที่ ๙ เสด็จพระราชดำเนินมาเปิดงาน ทรงโปรดมาก ขอเช็กแฮนด์กับนักดนตรีทุกคน พอถึงผม ผมต้องก้มลงกราบ สมเด็จท่านก็ทรงตรัสถามว่า อ้าว คนไทยหรือ เราก็ไม่กล้าเช็กแฮนด์ด้วย

ตอนนั้นเมื่อเริ่มเข้าสู่วงการดนตรีอาชีพ คือมาที่แจ๊สเลยหรือเปล่า

ไม่ใช่ ผมเริ่มไต่เต้ามาจากลูกทุ่ง เล่นแบกอัพให้หลายๆ คน เช่น สุรพล สมบัติเจริญ ผ่องศรี วรนุช ชาย เมืองสิงห์ ตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ แต่ก่อนหน้าที่จะมาเล่นกับพวกฟิลิปปินส์นะ และก็เล่นกับครูสมาน กาญจนะผลิน ด้วย เป็น First Sax Alto ประจำวงกาญจนะผลิน สมัยที่ครูสมานยังมีชีวิตอยู่ มีรายการออกทีวีช่องสี่ ที่บางขุนพรหม เป็นประจำ สมัยนั้นมีอยู่ ๒ ช่อง ช่องห้าสนามเป้า ช่องสี่บางขุนพรหม ตอนนั้นยังรับราชการอยู่ ยังต้องมีงานเดินแถว มีงานบรรเลงในวงหัสดนตรีตลอด แต่ผมก็น้อยใจ อยู่มาเกิน ๑๐ ปี ไม่ได้ยศอะไรเลย สิบตรีก็ไม่ได้ สิบโทก็ไม่ได้ เพื่อนนี่ไปนู่นกันแล้ว ผมยังเป็นพลทหารอยู่เลย จึงตัดสินใจลาออก

แล้วออกมา ชีวิตเปลี่ยนไปไหม

เราก็ไปเล่นงานข้างนอก ไปเล่นกับอาจารย์สมเจตน์ (สมเจตน์ จุลณะโกเศศ) เขารู้ว่าผมเป่าแจ๊สได้ เลยตามผมมาเล่นประจำ มีงานที่ไหนก็เล่น ลูกทุ่งเริ่มไม่ค่อยได้เล่นแล้ว เริ่มเล่นลูกกรุง กับพี่สุเทพ วงศ์กำแหง เคยเป็นหัวหน้าวงสุเทพโชว์ เล่นที่ช่องห้าสนามเป้า ได้ออกรายการเยอะ ต่อมาก็เล่นกับธานินทร์ อินทรเทพ เป็นเพื่อนกันตั้งแต่อยู่สีดาไนต์คลับมาด้วยกัน เรียกว่าเพื่อนสนิทเลย

กลับมาที่เรื่องของแจ๊ส นอกจากเล่นบิกแบนด์ เล่นวงเล็กที่เป็นสแตนดาร์ดแจ๊สด้วย ทราบว่าอาจารย์ยังเล่นฟิวชั่นแจ๊สกับวง Bangkok Connection ด้วย

คือตอนนั้นก่อนจะมาเล่นกับวง Bangkok Connection ก็เล่นกับวง Infinity มาก่อน ตั้งแต่ช่วงแรกที่อ๊อด (ศรายุทธ สุปัญโญ) ตั้งวงเลย ผมเป็นคนแซกคนแรกเลย หลังจากนั้นออกมาอยู่วง Bangkok Connection กับแฮงค์ (โอสถ ประยูรเวช) มาหลายปี เล่นประจำอยู่ที่ผับชื่อ บลูส์แจ๊ส ซอยสุขุมวิท ๕๓ เป็นบ้านของ Bangkok Connection เลย

มีความแตกต่างกันอย่างไรระหว่างการเล่นในสไตล์ฟิวชั่นแจ๊สกับสแตนดาร์ดแจ๊ส ที่อาจารย์เล่นทั้งสองอย่างในตอนนั้น

ฟิวชั่นมันจะหนักทางแกะ ผมเล่นเพลงของวง Spyro Gyra คนอื่นเขาโน้ตแผ่นเดียว ของผมโซโลสามแผ่น แล้วผมก็จำได้เลย ทั้งๆ ที่ยังไม่เคยจำเลยนะ จำได้เลยว่าคือเพลง Here Again สมัยโน้นก็มีเพลง Morning Dance, Shaker Song ที่ดังๆ หลายๆ เพลงเขาดัง แล้วเพลง Here Again นี่เป็นเพลงที่โซปราโนโซโล ตอนที่ผมออกไปอยู่หน้าเวที ไม่ดูโน้ตเลย จำได้หมดแล้ว เป็นวงแรกที่ผมต้องจำโน้ต มันต่างกันตรงที่ว่า เราต้องแกะ ต้องฝึก ต้องจำ ก็ต้องฟัง ก็เหมือนกับสแตนดาร์ดแจ๊สเหมือนกัน ก็ต้องจำ ฟังบ่อยๆ มันก็เข้าไปในหัว ผมแนะนำลูกศิษย์ลูกหาหลายๆ คนว่า ให้ฟัง แล้วให้จำ ว่าเราจะเล่นเพลงแนวไหน แนวเพลงนี้มันออกเพลงแนวอะไร เศร้า ดีใจ อะไรต่างๆ เราต้องฟัง พอฟังแล้วเอาไปปฏิบัติ ถึงจะไม่ได้เต็มร้อย มันก็ยังถูกทิศทาง คือเราเล่นแบบรู้ว่าเพลงนี้มันสนุก ก็ต้องเป่าให้มันสนุก เป่าอย่างไรให้มันสนุก ต้องฟัง ก็ได้มาจากการที่เราฟัง บางเพลงเป่าเศร้า โหยหวน เป่าอย่างไรก็ต้องฟัง ตัวโน้ตไม่ต้องไปก๊อบปี้เขามาก แต่เราได้มาจากการฟัง มันก็ได้ การฟังถือว่าเป็นครู เป็นครูใหญ่

อาจารย์เน้นเรื่องการฟังมากเลย แต่ว่าบางคนมีหูที่ไม่เท่ากัน หมายถึงว่า ฟังแล้ว ฟังเยอะ แต่ฟังผ่านๆ บางคนก็ฟังเพื่อความผ่อนคลาย ถ้านักดนตรีก็จะฟังอีกแบบหนึ่ง อาจารย์มีข้อแนะนำอย่างไรว่าในการฝึกฟังเพลงของอาจารย์ อาจารย์ได้ยินหรือมองเห็นอะไรบ้างจากการฟัง ในมุมมองของอาจารย์

อย่างผมฟังของ John Coltrane ผมฟังทุกตัวโน้ตที่เขาเป่า ทุกนิ้ว ตัวไหน อันนี้ตัวโด อันนี้ตัวซอล ผมนึกถึง

ภาพนั้นเลย พอได้ยินเสียงปุ๊บ จะนึกถึง fingering ได้เลยว่าเป็นโน้ตอะไร คือเราฟังแล้วไม่เหมือนคนธรรมดาที่เขาฟังกัน ต้องฟังแบบนักดนตรี มันจะมีจำเพาะว่านักดนตรีเขาฟังกันอย่างนี้ ไม่เหมือนกับที่ชาวบ้านฟัง ชาวบ้านเขาฟังกันผ่านๆ ใช่ไหม แต่นักดนตรีนี่ โดยเฉพาะคนแซกอย่างที่บอกว่าฟังแล้วนึกถึงนิ้วเลย ว่าเขาเป่าตัวอะไรอยู่ มันเลยได้ผลมากกว่าที่เราจะฟังผ่านๆ เป็นครูใหญ่เลยแหละพวกเทป ซีดี เพราะอย่างน้อยถ้ารู้จักวิธีการฟัง บางคนจะนึกถึงเครื่องดนตรีที่ตัวเองเล่นเลย ไม่ใช่แค่ฟังผ่านๆ นอกจากได้ยินเสียง ก็นึกถึงนิ้ว เห็นเทคนิคที่ใช้ก่อนที่จะนำมาฝึกกับเครื่องมือของตัวเอง

การเป็นนักดนตรีอาชีพกว่า ๖๐ ปี จนถึงปัจจุบัน ทราบว่าอาจารย์ก็ยังเล่นดนตรีอย่างต่อเนื่อง โดยเล่นประจำกับวงฟองน้ำที่มีอาจารย์บรูซ แกสตัน เป็นหัวหน้าวง ช่วยเล่าให้ฟังว่ามาร่วมงานกันได้อย่างไร

เขาจะเปิดโรงเบียร์เยอรมันตะวันแดงใหม่ที่รามอินทรา เมื่อ ๑๓ ปีที่แล้ว อาจารย์บรูซ แกสตัน ก็หานักดนตรีมาเล่น ผมก็เลยไปออดิชั่น เขาก็รับ แต่ไม่เคยรู้จักกันเป็นการส่วนตัวมาก่อน สมัยก่อนผมเคยเห็นเขาที่เชียงใหม่ ตอนผมไปอยู่เชียงใหม่ ๑๕ เดือน เป็นหัวหน้าวงที่รินแก้วไนต์คลับ เห็นฝรั่งคนหนึ่งมาสั่งอาหาร แล้วพูดว่า ขอก๋วยเตี๋ยวเส้นใหญ่ เผ็ดๆ หน่อยครับ เป็นฝรั่งที่พูดไทยชัดมาก แต่ตอนนั้นไม่ได้คุยกัน

อาจารย์มีผลงานอัลบั้มเดี่ยวแซกโซโฟนในสไตล์ฟิวชั่นแจ๊ส ชื่อ Moment of Love ซึ่งเป็นหนึ่งในอัลบั้มแจ๊สที่มีการประพันธ์ การเรียบเรียง และการบรรเลงโดยนักดนตรีแจ๊สชาวไทยทั้งหมด

ออกกับบริษัท อีเอ็มไอ (ประเทศไทย) จำกัด ที่เป็นแบบเต็มตัวคือรูปผมอยู่หน้าปกเลย ซึ่งก่อนหน้านี้ ผมจะอัดให้ใครต่อใครเยอะไปหมด อยู่ในห้องอัด ลงชื่อบ้าง ไม่ลงชื่อบ้าง หรืออัดไปเป็นชุดก็มีเป็นเพลงบรรเลง เพลงไทยก็มี แต่ไม่มีชื่อ มีบ้างไม่มีบ้าง แต่อันนี้เหมือนเป็นทางการชุดแรก แล้วก็ชุดสุดท้าย พออัดไปแล้ว ฟังมาสเตอร์แล้ว เพื่อนๆ บอกว่า ดีมากเลย สู้เขาได้ เป็นเพลงบรรเลงแต่งเองกับเพื่อนสองคน ทำเพลงเอง นักดนตรีเลือกเอง เล่นสด บางเพลงก็ใช้ Sequence ทำกับอั๋น (ปธัย วิจิตรเวชการ) มือคีย์บอร์ดวงบางกอก มาเป็นโปรดิวเซอร์ให้ แล้วก็ให้เล็ก วงบางกอก (สมชาย ศักดิกุล) เขาตั้งชื่อให้

นอกจาก Moment of Love ซึ่งเป็นผลงานที่อาจารย์ภาคภูมิใจ ยังมีผลงานอย่างอื่นอีกหรือไม่ เช่น มีการแสดงครั้งไหนที่ภาคภูมิใจที่สุด

ผมเป็นนักดนตรีอาชีพ ผมตั้งใจเล่นอย่างดีที่สุดในอาชีพของผม โดยส่วนตัวแล้วผมจะเล่นออกไปให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นคอนเสิร์ตหรืออะไรก็ตาม จะเล่นให้เต็มที่เสมอ ถ้าคนฟังเขาจะพอใจผม ออกมาเขาก็ปรบมือให้ ยกนิ้วให้ ผมก็ภูมิใจในอาชีพของผม ว่าผมทำดีที่สุดในทุกครั้งที่ผมเล่นออกไป อันนี้เหมือนอาจารย์สุกรี (รองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข) เขารู้ใจผม ครั้งหนึ่งเขาเขียนถึงผมลงในคอลัมน์หนังสือพิมพ์ ทั้งที่ไม่เคยคุยกัน ไม่รู้จักกันด้วย ตอนนั้นจำไม่ได้ว่าเขาเขียนลงหนังสือพิมพ์อะไร ถ้าไม่สยามรัฐก็มติชน ถ้าจำไม่ผิดน่าจะประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เขาคงเฝ้ามองผมเล่นอยู่ เขาเลยเอาไปเขียนชมว่า นั่นคือนักดนตรีอาชีพที่แท้จริง ซึ่งมันก็ตรงกับที่ผมทำอยู่ ผมก็ตั้งใจทำงานทุกครั้ง ไม่ว่าทำที่ไหนผมก็ตั้งใจทำให้ดีที่สุด

อาจารย์มองวงการดนตรีแจ๊สในอดีตกับปัจจุบันเป็นอย่างไรบ้าง

สมัยนี้เครื่องไม้เครื่องมือทันสมัยกว่าเมื่อก่อน เด็กๆ รุ่นปัจจุบันก็เก่งกว่าสมัยก่อนเยอะ สมัยก่อนต้องใจรัก แล้วก็ฝึกเอาเอง สมัยผมนะ แต่ละคนแต่ละเครื่องมือต้องฝึกกัน แล้วก็ไปหาประสบการณ์นอกกอง อยู่ในกองก็ฝึก กลับมาก็ฝึก อย่างผมออกไปงานกลับมาดึกๆ ตีหนึ่ง นอนได้ ๒-๓ ชั่วโมง ตีห้าก็ตื่นมาฝึก

อาจารย์ได้เห็นมาทุกยุคแล้ว ตั้งแต่ยุคเริ่มต้นที่อาจารย์เริ่มเล่นดนตรี จนถึงทุกวันนี้อาจารย์ก็ยังเล่นอยู่ มีอะไรอยากจะให้เป็นแนวทาง หรือฝากข้อคิดให้กับน้องๆ นักดนตรีรุ่นใหม่บ้าง

แนวทางที่ควรจะทำอย่างยิ่งคือ ต้องฝึก ต้องฝึก ผมนี่ฝึกจนฟันจะหมดปากแล้ว ทั้งปากเหลือฟันอยู่สี่ซี่ ที่เหลือฟันปลอม ข้างบนหมดแล้ว การฝึกฝนเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด ยังไงก็ต้องฝึก

(สัมภาษณ์วันอังคารที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ ณ หอกลางน้ำ อาคารภูมิพลสังคีต วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล)

